

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

AF ELSKOV'S NÅDE

PROGRAMMER CREDITS MM.

Tilhører Det Danske Filmmuseum

AF ELSKOV'S NAADE

Kunstfilm i 4 Akter af
Albert Varner, optaget
af Nordisk Films Co.

I Hovedrollerne:

Fru Betty Nansen
Hr. Adam Poulsen

... Opførelsen af denne smukke
og vidunderligt gribende Film
er en af Sæsonens kunstneriske
Hovedbegivenheder ... Aldrig
har Fru Betty Nansen spillet
saa sjælfuldt som i dette ejen-
dommelige og interessante
Skuespil ...

40
Afdl.

Grev Willy v. Teyn	Adam Poulsen.
Godsejer Rumin	Carl Lauritzen.
Hans Hustru	Henny Lauritzen.
Hans Datter Any	Betty Nansen.
Mlle Phalène, Skolerytterske	Christel Holch.

Afdelingerne.

1. „God Morgen!“	20. Jeg vil ikketale med hende!“
2. Paa Vildspor.	21. Forsoningsmiddagen.
3. Godsejeren og hans Datter.	22. Derbydagen.
4. Det første Møde.	23. Teyn skal deltage.
5. Et Frieri.	24. Starten.
6. Juryformanden!	25. Ulykken.
7. En ringe Formalitet.	26. I Sygeteltet.
8. „Hvor stor er Gælden?“	27. Ved Sygelejet.
9. En Grevindetitel er dyr!	28. Et sørgeligt Budskab.
10. I Hvedebrødsdagene.	29. Krøbling for Livstid.
11. I længselsfuld Venten.	30. Tunge Dage.
12. I Officersklubben.	31. En Bøn.
13. „Hjælp en gammel Veninde!“	32. Any lader sig overtale.
14. En Billet.	33. Et Skud.
15. „Jeg giftede mig med en Slyngel!“	34. Anklaget.
16. Hjemme igen.	35. For Juryen.
17. Angeren melder sig.	36. En streng Anklager.
18. Et Telegram.	37. Vidnet.
19. Gensynet.	38. En Ven i Nøden.
	39. Frikendt!
	40. Efter Dommen!

Af Elskovs Naade.

Det første Møde mellem Any, Godsejer Rumins Datter, og den unge Grev v. Teyn skyldtes Tilfældet.

En Dag, da Grevens Regiment er paa Øvelser i Nærheden af Rumins Gods, forvilder hans Hest sig ind paa Godsets Enemærker; han forfølger den, men indhenter den ikke før foran Hovedbygningen, hvor han træffer sammen med Godsejerdatteren.

Nogle Dage senere frier han til Any, faar hendes: Ja! og Forældrenes Samtykke. Godsejer Rumin betaler gerne Svigersønnens Gæld. Datteren bliver jo Grevinde.

Da Grev v. Teyn nogen Tid efter Giftermaalet en Dag kommer op i Officersklubben, finder han Kammeraterne staaende i en interesseret Klynge.

Samtalen drejer sig om en vis Dame, Skoleryttersken Mlle Phalène, der ved en Cirkusbrand har mistet alle sine 12 Heste. Hendes Venner blandt Officererne drøfter nu, hvorledes de bedst kan hjælpe hende, og de bliver enige om at sætte en Indsamling i Gang. Grev v. Teyn bliver spurgt:

„Vil du ikke yde et Bidrag til din gamle Veninde?“

Han faar ikke Øjet op for Misforholdet mellem Pengenes Oprindelse og deres Anvendelse og tegner sig for et klækkeligt Bidrag.

Faa Dage senere modtager han fra Mlle Phalène et aabent Brevkort med Anmodning om en Lejlighed til personlig at takke ham for den udviste Venlighed.

„Træf mig i Morgen paa Eremitagen. Jeg er til Hest“, skriver hun.

Any læser tilfældigt Kortet og beslutter at konstatere, om hendes Mand virkelig vil efterkomme Opfordringen.

Skjult bag en af Eremitagens hundredaarige Træer ser hun Dagen efter Parret ride afsted. Det sortner for hendes Indre. For hendes Penge hjælper han sine tidligere Elskerinder! Tidligere — ja, og maaske nuværende! Hvem véd?

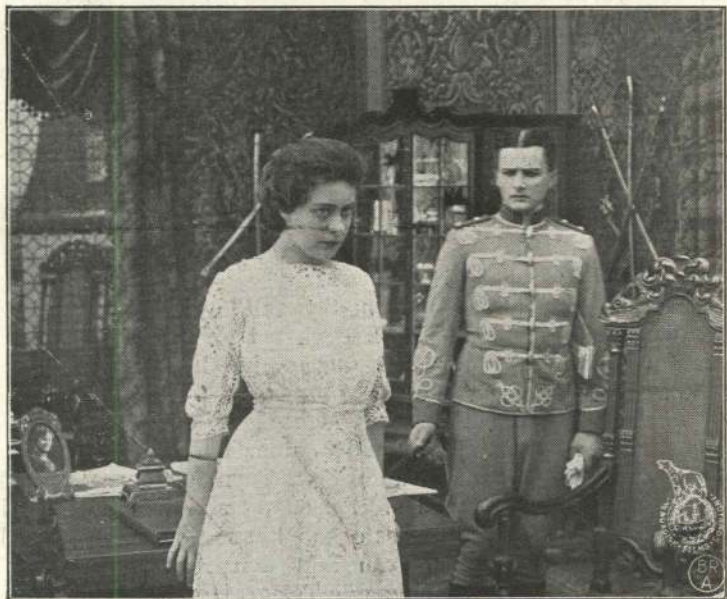
„Jeg giftede mig altsaa med en Slyngel!“ udbryster hun heftigt, da hun samme Eftermiddag gør Regnskabet op med sin Mand. Han forsvarer sig ikke — føler vel, at her har han Uretten paa sin Side. Skilsmissen er uundgaelig.

Op nu sker dette, at disse to Mennesker, der i Virkeligheden intet ondt har villet tilføje hinanden, lider lige haardt under Adskillelsen. Som en hjemløs vandrer v. Teyn gennem de tomme Stuer, hvor Any tidligere med sit Væsen og sin Person skabte Liv. Mlle Phalène kommer for at trøste ham i hans Ensomhed, men hun bliver jaget paa Porten. Han kan ikke længere holde denne Tilværelse ud og sender et indtrængende Telegram. Nogle Timer senere knæler han for Anys Fod og modtager hendes Tilgivelse.

I Hvedebrødsdagene.

Lysten til Livet vender tilbage hos ham. Grev v. Teyn er en ivrig Væddeløbsrytter. Han melder sig som Deltager i Løbet om Kongens Ærespræmie. Any hefter paa den store Dag en Rose i Hestens Hoved-

I Stridens Tegn.

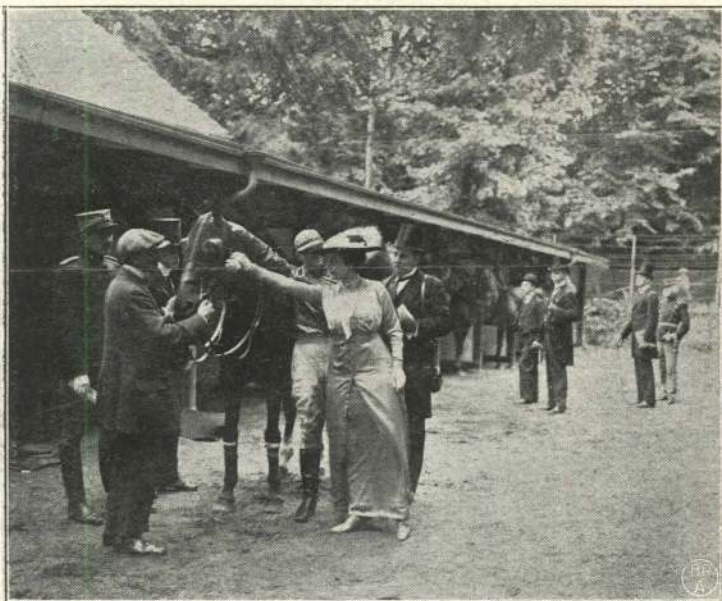
Moder og Datter.

tøj. „Gid den bringe dig Sejren!“ siger hun stille. „Og os begge Lykken!“ tilføjer hun for sig selv.

Ak, hvor kan Livet være ubarmhjertigt og meningsløst. Den lille

„Før denne Dame ud!“

Derby-Dagen.

Blomst bringer i Stedet for Lykke og Sejr — kun Sorgen, Ulykken og Døden. Den lille Blomst slider sig under Ridtet løs, glider ned foran Øjet af Hesten. Den blændes — og styrter ved en Forhindring.

Efter Katastrofen.

Hans Vilje.

Tilsyneladende livløs bliver Grev v. Teyn baaret ind i Lægeteltet, medens Any, der har været Vidne til hele Begivenheden, falder sammen i Graad ved Baaren.

For Rettens Skranke.

Greven bringes snarest til sit Hjem, og Any indtager straks Sygeplejerskens Plads ved Sengens Hovedgærde. Et Par berømte Specialister bliver tilkaldt. Deres Døm lyder enstemmigt:

„Deres Mand vil blive lam for Livstid!“

Grev v. Teyn, der er ved fuld Bevidsthed, søger at udmaale den Sum af Lidelser, som venter ham. Han skuer ned i et uendeligt

Medens Juryen overvejer —.

Dyb af Smerter og Savn. Uvilkaarlig sniger en bestemt Tanke sig ind over ham. Jo mere han sysler med den — jo skønnere, jo mere tillokkende forekommer den ham.

Han kalder paa Any og fremhviser nogle Ord, som faar Blodet til at stivne i hendes Aarer: „Aa, Gud dog, tal ikke saaledes!“ Men han gentager sin Bøn atter og atter. Tilsidst forstaar hun ham. Hendes Øjne er tørre, hendes Bevægelser bestemte. Hun har taget den store Beslutning. Hun vil bringe Ofret. —

Et Skud knalder inde fra Grev v. Teyns Sygeværelse. Lægen, Sygeplejersker og Tjenerskab iler til. Man finder Greven død. Fra et Skudsaar i Tindingen vælder Blodet frem. Haanden holder med et krampagtigt Greb om en Revolver. Han har selv taget Livet af sig, men nogen maa have rakt ham Revolveren. Hvem?

Alles Blikke rettes mod Enken, der knæler ved Dødslejet.

Jurydomstolen frikendte Any.

4366

Af Elskovs Naade

Nordisk Films Ko. 1914.
Instruktion: August Blom.
Manuskript: Sven Lange.
Foto: Johan Ankerstjerne.
I hovedrollerne: Betty Nansen, Adam Poulsen.

Dansk films storhedstid mellem 1910 og 1917 karakteriseredes i forhold til andre lands film ved behersket skuespil, dygtigt udført fotografering og vågnende forståelse af klipningens dramatiske muligheder. Trods disse films uomtvistelige kvalitet virker de ved en genoptagelse idag absolut forældede: det, man nu fæstner sig ved, er da heller ikke deres direkte dramatiske virkning - der bedømt med moderne målestok ofte slår over i karikaturen - men deres demonstration af dansk films daværende kunnen.

"Af Elskovs Naade" er i stjernevalg utypisk for denne periode i dansk film. Betty Nansen var året i forvejen blevet engageret af Nordisk for at danne modvægt mod Asta Nielsens stigende popularitet, og Adam Poulsen havde tidligere kun spillet i 2 film. Til gengæld hører personerne "bag kulisserne" til Nordisk's store navne. August Blom besad en stilsikkerhed og en billedskabende evne, der idag forbløffer filmhistorikere over hele verden. Havde han haft mere menneskeligt gribende emner at arbejde med end Nordisk's "grove-film", ville han idag formentlig regnes blandt den tidlige stumfilms betydeligste filmskabere.

Den unge Johan Ankerstjerne (der 5 år senere fotograferede sit mesterstykke "Heksen") havde en billedsans og en teknisk hittepåsomhed, der er så meget mere forbløffende, som datidens tekniske hjælpemidler var yderst mangelfulde. Selvom Sven Langes manuskript til filmen ikke virker særligt imponerende, bør hans navn dog fremhæves, da det netop var en udslagsgivende faktor for Nordisk's succes, at selskabet på et tidligt tidspunkt forstod filmmanuskriptets betydning og derfor knyttede anerkendte forfattere, bl.a. Sven Lange til sig.

Hvor interessant det end kan være idag at se den store sceneskuespillerinde Betty Nansen i en tidlig filmrolle, må hendes præstation "trækkes fra", når de ovenfor navnte gode filmegenskaber skal konstateres i filmen. Hendes spil virker stift, manieret og tragedienne-agtigt til det urimelige; hendes frontalspil til publikum, hendes viftende eller pegende hænder bryder filmens øvrige billedstil, på en både teatralisk og teateragtig måde (Virkelig god er hun kun i den ganske korte scene i sanitetsteltet på væddeløbsbanen). Flere af filmens øvrige skuespillere har ladet sig "smitte" af hende, så de i misforstået opfattelse af filmens krav om bevægelse, vifter, peger, tripper og hopper ud over alle grænser.

Det er først, når alt dette er "trukket fra", man får øje på filmens betydelige billedkvalitet. Flere scener fremstår næsten plastisk i fotograferingen, ofte understreget ved at billedet er taget fra een stue ind i en anden, op eller ned ad en trappe el.l. For en film af denne alder arbejdes der desuden med mange klip, således at en scene virkelig uddybes og udvikles i stedet for blot statisk at præsenteres. Der bruges forskellig indstilling indenfor samme scene, og kameraet flyttes indenfor samme indstilling - begge dele kunstneriske landvindinger, der var om ikke usete, så dog sjældne i 1913-14.

"Af Elskovs Naade" bør da idag ses dels som en slags reportagefilm af en række af vores store skuespillere, da de endnu var unge (foruden de to hovedroller bl.a. Olaf Fønss, Johannes Meyer og Thorkild Roose), dels som et vidnesbyrd om den - efter tiden imponerende - billedstil og klipningstradition, der i disse år prægede dansk filmproduktion.

Erik S. Saxtorph

Februar 1953.

Af Elskevs Naade.

Af Albert Varner.

Personerne:

Grev Willy v. Teyn.	Adam Poulsen.
Godsejer Rumin.	Carl Lauritzen.
Hans Hustru.	Henny Lauritzen.
Hans Datter Any.	Betty Nansen.
Em. Phalène, Skolerytterske.	Christel Holck.

Det første Møde mellem Any, Godsejer Rumins Datter, og den unge Grev v. Teyn skyldtes Tilfældet. En Dag, da Grevens Regiment er paa Øvelser i Nærheden af Rumins Gods, forvilder hans Hest sig ind paa Godsets Enemærker. Han forfølger den men indhentes den ikke før foran Hovedbygningen, hvor han træffer sammen med Godsejerdatteren. Nogle Dage senere frier han til Any, faar hendes: Ja! og Forældrenes Samtykke. Godsejer Rumien betaler gerne Svigersønnens Gæld. Datteren bliver jo Grevinde.

Da Grev v. Teyn nogen Tid efter Giftermaalet en Dag kommer op i Officersklubben, finder han Kammeraterne staaende i en interesseret Klynge. Samtalen drejer sig om en vis Dame, Skoleryttersken Mlle Phalène, der ved en Cirkusbrand har mistet alle sine 12 Heste. Hendes Venner blandt Officererne drøfter nu, hvorledes de bedst kan hjælpe hende, og de bliver enige om at sætte en Indsamling igang. Grev v. Teyn bliver spurgt:

-Vil du ikke yde et Bidrag til din gamle Veninde?

Han faar ikke Øjet op for Misforholdet mellem Pengenes Oprindelse og deres Anvendelse og tegner sig for et klækkeligt Bidrag.

Faa Dage senere modtager han fra Mlle Phalène et aabent Brevkort med Anmodning om en Lejlighed til personlig at takke ham for den udviste Venlighed.

"Træf mig imorgen paa Eremitagen. Jeg er til Hest", skriver hun.

Any læser tilfældigt Kortet og beslutter at konstatere,

om hendes Mand virkelig vil efterkomme Opfordringen.

Skjult bag et af Erømitagens hundredaarige Træer ser hun Dagen efter Parret ride afsted. Det sortner for hendes Indre. For hendes Penge hjælper han sine tidligere Elskerinder! Tidligere - ja og maaske nuværende! Hvem ved?

- Jeg giftede mig altsaa med en Slyngel! udbryder hun heftigt, da hun samme Eftermiddag gør Regnskabet op med sin Mand. Han forsvarer sig ikke - føler vel, at her har han Uretten paa sin Side. Skilsmisseb er uundgaaelig.

Og nu sker dette, at disse to Mennesker, der i Virkeligheden intet ondt har villet tilføje hinanden, lider lige haardt under Adskillelsen. Som en hjemløs vandrør v. Teyn gennem de tomme Stuer, hvor Any tidligere med sit Væsen og sin Person skabte Liv. Mlle Phalène kommer for at trøste ham i hans Ensomhed, men hun bliver jaget paa Porten. Han kan ikke længere holde denne Tilværelse ud og sender et indtrængende Telegram. Nogle Timer senere knæler han for hendes Fod og modtager hendes Tilgivelse.

Lysten til Livet vender tilbage hos ham. Grev v. Teyn er en ivrig Væddeløbsrytter. Han melder sig som Deltager i Løbet om Kongens Ærespræmie. Any hefter paa den store Dag en Rose i Hestens Hovedtøj.

Gid den bringe dig Sejren! siger hun stille. Og os begge Lykken! tilføjer hun for sig selv.

Ak, hvor kan Livet være ubarmhærtigt og meningsløst. Den lille Blomst bringer i Stedet for Lykke og Sejr - kun Sorgen, Ulykken og Døden. Den lille Blomst slider sig under Ridtet løs glider ned foran Øjet af Hesten. Den blandes - og styrter ved en Forhindring. Tilsyneladende livløs bliver Grev v. Teyn baaret ind i Lægeteltet, medens Any, der har været Vidne til

hele Begivenheden falder sammen i Graad ved Baaren.

Greven bringes snarest til sit Hjem, og Any indtager straks Sygeplejerskens Plads ved Sengens Hovedgærde. Et Par berømte Specialister bliver tilkaldt. Deres Dom lyder enstemmigt:

Deres Mand vil blive lam for Livstid!

Grev v. Teyn, der er ved fuld Bevidsthed, søger at udmaale den Sum af Lidelser, som venter ham. Han skuer ned i et uendeligt Dyb af Smerter og Savn. Uvilkaarlig sniger en bestemt Tanke sig ind over ham. Jo mere han sysler med den - jo skønnere, jo mere tillokkende forekommer den ham. Han kalder paa Any og fremhvisker nogle Ord, som faar Blodet til at stivne i hendes Aarer. Aa, Gud dog, tal ikke saaledes! Men han gentager sin Bøn atter og atter. Tilslidst forstaar hun ham. Hendes Øjne er tørre, hendes Bevægelser bestemte. Hun har taget den store Beslutning: Hun vil bringe Ofret -

Et Skud knalder inde fra Grev v. Teyns Sygeværelse. Lægen Sygeplejersker og Tjenerskab iler til. Man finder Greven død. Fra et Skudsaar i Tindingen vælder Blodet frem. Haanden holder med et krampagtigt Greb om en Revolver. Han har selv taget Livet af sig, men nogen maa have rakt ham Revolveren. Hvem?

Alles Blikke rettes mod Enken, der knæler ved Dødslejet.

Jurydomstolen frikendte Any.

o o o o o o o o o o o

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI
COPENHAGEN**

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

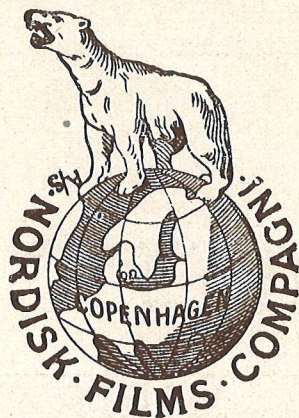
BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Teleph.: Amt Mpl. 10191.

ACQUITTED.

A Poignant Picture Play.

CODE WORD—ACQUITTED.

NORDISK FILMS COMPANY, Ltd.,

25 Cecil Court, London, W.C.

NORDISK FILMS COMPANY

25 GECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.C.

Telephone—City 172.

Telegrams—Norfilcom, Westrand London.

LTD.

ACQUITTED.

A Poignant Problem Play.

For full synopsis, see following pages.

Acquitted. A Poignant Problem Play.

"ACQUITTED" is one of those stories that make us pause and ponder. It is right out of the ordinary groove. It embodies a problem of quite an unique character. It is this. If a woman sees the husband she dearly loves writhing in agony after an accident, and is told by two specialists that even if he recovers he will always be a cripple, is she justified in acceding to his request to put into his hand an instrument by which he can end his life?

That is the question asked and answered in "Acquitted," with a compelling power that will grip every one who sees the film. Miss Betty Nansen, the Sarah Bernhardt of the Continent, plays the part of the woman, and her performance is one of the finest things ever done in motion pictures. The tragic intensity of the climaxes in the final reel makes a strong demand upon one's emotional control, and the denouement itself is one of the most dramatically impressive ever contrived in a film story. It must be seen to be appreciated at its full worth.

Count Wm. V. Teyn is a happy-go-lucky officer of a crack cavalry regiment. He takes a contingent of his corps out on manoeuvres, and somehow gets detached from his small force; when he dismounts to enquire his whereabouts from a goat herd, his horse bolts. The animal makes its way into the private grounds of a country gentleman, Mr. Peter Romford, where it is caught by one of the latter's grooms. The count follows the horse and it is by this means that he meets Miss Lydia Romford, who is walking in the grounds with her father. The count and Lydia are mutually attracted, and subsequently the count becomes a frequent visitor at Mr. Romford's charming country home. The outcome is the engagement and, in due time, the marriage of the young pair, whose prospects, with all the debts of the count discharged by an indulgent father-in-law as a marriage moiety, seem to be as serene as anyone could wish.

Some weeks after they have taken up their abode in the count's palatial quarters a little rift in the lute occurs. The count has readily subscribed to a fund being raised for Miss Phoebe, a trained horse rider, at the behest of his fellow officers. The generosity of his contribution induces Miss Phoebe to write him a word of thanks, stating at the same time that she would like to see him to voice her thanks personally. The count's valet receives this letter, and evidently aware of the count's bachelor dalliances, hesitates about putting the missive on the count's writing table in view of the fact that the countess is seated beside it. The servant's hesitation arouses the countess's suspicions. She opens the letter and reads its contents. Her jealousy is such that she decides to spy upon the count. Aware that he has gone for a ride in the park, she follows. She sees him meet the writer of the letter and the friendly intercourse of the pair adds fuel to her ire. When she and the count next meet at home there is a passionate scene between them, ending in the countess deciding to return to her parents.

The loneliness of his lot after his wife has left him becomes irksome to the count. Although his dignity has been roughly outraged by his wife's suspicions, he at length determines to attempt to secure a reconciliation by writing to her beseeching her forgiveness. Just as he is preparing to despatch the letter Miss Phoebe appears at his house and uses all her blandishments to wean him from the course he has decided upon. He refuses

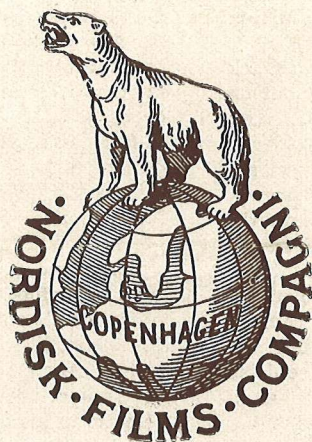
to have anything more to do with her, and forthwith sends the letter, following the messenger at a distance. The countess is at first inclined to resist all overtures for peace, but she eventually submits to the pleadings of her parents and the contrite count.

Life goes calmly for them subsequently—till the great tragedy. This has its first chapter at a race meeting. The count has a mount in the steeplechase for the king's cup. We see the various phases of the race, with all its vibrant excitements, till the final run home. The count's mount holds a winning position when, in taking the last jump, it stumbles, the count is thrown heavily, and is carried away white and still upon an ambulance.

The countess has watched the race from a vantage point of one of the stands. As soon as the accident occurs she rushes to the field ambulance tent, only to learn that her husband's life is in jeopardy. The count is removed to his home, where his wife tends him with a self-sacrificing solicitude that only true love can give. Two famous specialists are called in by the family doctor and they subject the count to the most critical examination whilst his wife waits in an adjacent room in an agony of fear and suspense. The verdict of the specialists is that the count will be a helpless cripple for life. The countess almost faints when she learns of this, but she pulls herself together bravely, determined to do all in her power to ease the heavy burden of her husband's lot.

Some time later, in a paroxysm of pain, the count endeavours by a subterfuge to obtain possession of a revolver from a fellow officer of his old regiment, but, intuitively divining the count's intentions, the officer refuses to part with the weapon. The idea which has entered the count's mind gradually becomes an obsession, and although he cannot move from his bed of pain he is resolute in his determination to seek early relief in death. He pleads with his wife with all the tense passion he can command to give him one of his own revolvers. She tries to soothe him, and dissuade him from the resolve he has made—but in vain. He pleads with such earnestness, with such persistency, that the countess at length succedes. She knows that with his death all happiness for her will be over, but she counts her happiness as nought so long as she can be sure that her husband is relieved from his aches and pains of mind and body. She takes a revolver from the count's private armoury, places it near her husband's bed, and after a sad, affecting farewell, adjourns to an adjacent room. A few seconds pass and there is the sound of a shot. The countess rushes into the next room to find—she is a widow.

But a phase of the tragedy has been overlooked both by husband and wife. The countess is arrested and charged with murder! She has to go through an ordeal even more nerve wracking than that through which she has hitherto passed. Her life seems to hang on a mere thread, for the circumstantial evidence adduced by the public prosecutor is apparently overwhelming. When the evidence for the defence is given, however, things assume a different complexion, and it was providential that a couple of servants had seen the countess in the room to which the count's bedroom was attached when the fatal shot was fired. But the countess's suspense is not relieved until the judge returns, after an adjournment, to consider the evidence and to pronounce that the accused is acquitted.

AUS LIEBE. (Von Albert Varner)

Drama in 5 Abteilungen. In der Hauptrolle: Betty Nansen.

Personen:

Graf Willy von Teyn.....Herr Adam Poulsen.
Gutsbesitzer Rumin.....Herr Lauritzen.
Seine Frau.....Frau Lauritzen.
Emma Phalène, Schulreiterin.....Frau Christel Holch.
Anny, Gutsbesitzer Rumins Tochter.Frau Betty Nansen.

Auf dem Kasernenhof steht die Husarenschwadron zum Abmarsch bereit; durch das Tor kommt der braune Rappe des Grafen von Teyn. Richtung! Der elegante, junge Offizier salutiert, schmettert dann das Kommando: "Aufsitzen", und bald setzt sich die schmucke Kavalkade in Bewegung.

Es ist ein herrlicher Tag; die Sonne bricht durch den grauen Morgen; die Helme blitzen; schmucke Mädchen blicken verstohlen nach den Reitern. Als die Übung beendet ist, reitet Leutnant Graf Willi von Teyn allein seines Weges. Aber er verliert die Wegrichtung und während er eine des Weges kommende Bäuerin befragt, macht sich sein Pferd los und rennt davon; er hinterdrein. Mit schwerer Mühe gelingt es einem Bauernburschen das Pferd zu halten, das nach einem Gutshof gelaufen war. Bei dieser Gelegenheit lernt der Graf von Teyn den Gutsbesitzer Rumin und dessen Tochter Anny kennen. Der Leutnant wird gut aufgenommen, man frühstückt, und später lustwandeln Anny und der Besuch in den herrlichen Laubgängen. An einer Hecke blühen lange Maréchal-Nielrosen; Anny bricht eine prächtige Blume, und forschend sagt sie: "Diese Rose soll Sie an das Versprechen erinnern, auf den Bazar der Herzogin zu kommen". Die Augen beider Menschen glühen ineinander, leise regen sich die ersten Triebe der Liebe!.....

Die Villa der Herzogin strahlt im Glanze der blendendsten Beleuchtung. Die exquisiteste Gesellschaft ergießt sich in die vielen Säle, in denen die verschiedensten Stände aufgestellt sind, die der Wohltätigkeit Gelegenheit geben sollen, in schöne

Hand ungezählte Beträge zu legen.

Seit einem Monat stehen sich Anny und Graf von Toyn zum ersten Mal gegenüber; er ersteht für 100 Mark ein kleines Gemälde; scherzend, lachend bittet er um die Erlaubnis, ihr die Hand küssen zu dürfen, und bietet 100 Mark für den wohltätigen Zweck.....

Glanzvoll geht das Fest zu Ende, doch im Herzen des Leutnants zittert die Erinnerung an Anny nach. Im Wachen und Träumen denkt er der schönen Stunden. Im Klub verliert er Summe auf Summe. Die Liebe raubt ihm die Sinne und so entschliesst er sich, um die Hand Annys anzuhalten. Nicht so leichten Herzens, wie bei seinem ersten Besuch, tritt er in den Gutshof; er steht Anny gegenüber, zaghaft ergreift er ihre Hand, immer lebendiger bringt er sein heisses Geständnis über seine brennenden Lippen, bis er das Jawort erhält. Dem liebenden Paare geben die Eltern die Einwilligung, und freudig rüstet man sich zum Hochzeitsfeste.

In dem traulichen Neste, das sich die zwei gebaut haben, verleben sie die herrlichsten Stunden in harmonischer Eintracht; küssend und scherzend verbringen sie die Flitterwochen. Aber wie ein kleiner, winziger Schneeball zur Lavine anwächst und alles zerstört, so bringt im Herzen zweier Liebenden ein kleines Gran Eifersucht gärende Masse hervor, die alle Vernunft und Einsicht tötet.

Die Schulreiterin Phalène hat durch einen Brand einen herben Verlust erlitten. Ihr Stall mit 12 Pferden ist niedergebrannt. Im Offiziersklub wird für sie gesammelt, und auch der Graf wird um einen Beitrag gebeten. Grosszügig gibt er eine grössere Summe. Mlle Phalène bedankt sich herzlichst für die Spende und bittet den Grafen, sie im Waldschlösschen zu erwarten. Diesen Brief findet Anny; eifersüchtig und tief beleidigt über den ver-

meintlichen Betrug, will sie sich jedoch erst Gewissheit verschaffen.

Hinter einem uralten Waldriesen wartet sie, bis ihr Gatte und die Schulreiterin vorbeireiten. Nichtsahnend, harmlos plaudert das Paar; aber in ihrer Erregung wirft Anny Teyn den Betrug vor und erklärt ihn für einen Nichtswürdigen.

Der Offizier braust auf, aber die zum Schlage erhobene Peitsche entfällt seiner Hand - er wendet sich ab von seiner Frau - seiner Geliebten -. Hochaufatmend steht Anny da; der Bruch ist herbeigeführt. Entschlossen fährt sie zurück zu den Eltern nach dem friedlichen Gutshof. In der Ruhe und Einsamkeit, im Rauschen der Bäume sucht sie die Sehnsucht zu betäuben.

Graf von Teyn verbringt in der Wohnung die quälendsten Stunden. Jeder Gegenstand erinnert ihn an seine Liebe. Überall, wohin er auch blickt, scheint ihm das Gesicht Annys entgegenzulächeln.

Mlle Phalène sucht den Grafen auf, sie versucht ihn zu trösten, lässt alle ihre Verführungskünste spielen. Vergeblich - der Gedanke an Anny ist stärker als alle sinnbetäubenden Mittel, Zerstreuung zu schaffen. Um dieser zehrenden Pein ein Ende zu bereiten, entschliesst er sich, nach dem Gutshof zu reisen und Verzeihung zu erflehen.

In stillen Frieden liegt das Anwesen. An ihrem Lieblingsplatz, in der blühenden Hecke sitzt Anny in einem Korbessel mit einer Handarbeit beschäftigt: der Diener bringt das Telegramm und bald stehen sich Anny und Graf von Teyn gegenüber. Von den blühenden Maréchal-Nielrosen geht ein lieblicher Duft über die Landschaft; friedlich flattern Schmetterlinge darüber hin; der tiefe seelische Frieden, der in der Natur liegt, erstreckt sich auch auf die Menschen: Anny lässt sich wieder gewinnen.

Wie in den goldenen Tagen der Flitterwochen verbringen sie nunmehr das Leben; da kommt ein verhängnisvoller Tag. Teyn ist Herrenreiter, und im grossen Derby um den Ehrenpreis des Königs, steigt er wieder einmal in den Sattel.

Ein herrlicher Renntag ist es. Auf der Tribüne hat sich das eleganteste Publikum eingefunden. Anny sitzt mit ihren Eltern in einer Loge.

Graf von Teyn kommt auf seinem Lieblingspferde gut ab, er liegt in der ersten Runde vorn, in der zweiten Runde schält er sich heraus und bald führt er über die Strecke: nun kommt noch die letzte Runde und der Sprung über die Hecke; der grosse Graben ist übersprungen, noch die kleine Hecke, ein Sprung; das Pferd bleibt mit dem Hinterfusse hängen, es stürzt und begräbt den Reiter unter sich. Ein Aufschrei in der Tribüne; Anny stürzt aus der Loge, läuft über das Feld und beugt sich über ihren Gatten.

Der Hausarzt und Freund des Hauses hat zu dem schwierigen Fall noch zwei Spezialisten zugezogen. Achselzuckend stehen sie am Krankenlager: Graf von Teyn kann wohl geheilt werden, aber er wird für immer gelähmt bleiben.

Tieferschüttert hört Anny die Botschaft; sie steht am Kopfende des Bettes, beugt sich über den geliebten Mann und sucht durch Küsse seine Schmerzen zu lindern.

Graf von Teyn schwebt in seinem Wundfieber die Lähmung wie ein Gespenst vor Augen. Für ihn als Sportsman und Offizier bedeutet dieses mehr als der Tod. Bittend umfasst er Annys Hände und fleht: Wenn Du mich je geliebt hast, so erweise mir den Liebesdienst und reiche mir den erlösenden Revolver! Ein übermenschlicher innerer Kampf entsteht im Herzen Annys. Aus Liebe, von dem Bewusstsein erfüllt, ihrem geliebten Gatten das

grösste Opfer bringen zu müssen, drückt sie ihm die Waffe in die Hand. Dann verlässt sie das Zimmer.

Gerichtstag! Anny steht vor den Richtern und hat sich zu verantworten. Der Staatsanwalt verlangt die schwerste nach dem Gesetz zulässige Strafe. Die Ärzte, der Verteidiger halten zündende Reden zur Verteidigung der armen Frau. Der Gerichtshof zieht sich zurück, nach langer, erregter Pause kündigt er: "Freispruch"!

Wie eine Erlösung wirkt das eine Wort. Durch das Publikum geht ein hörbares Aufatmen. Die schwergeprüfte Frau bricht in den Armen ihrer Eltern zusammen.

Ein schier übermenschlich dargebrachtes Opfer fand vor den irdischen Richtern Verständnis.

-----ooOoo-----

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adre: „Nordfilm“.

Teleph.: Amt Mpl. 10191.

A M O U R S U B L I M E .

par

Albert Varner.

La première rencontre entre Annie, la fille du propriétaire Roumin et le jeune comte Willi de Teyne semble due au hasard.

Un jour que le régiment du comte est en manœuvres dans les environs de la propriété de Roumin, son cheval s'échappe sur les terres de cette propriété. Il le poursuit mais ne peut le rejoindre que devant le bâtiment principal où il se rencontre avec la fille de la propriétaire. Quelques jours plus tard il demande la main d'Annie. Il est agréé par elle, et les parents consentent. Le propriétaire consent aussi à payer les dettes de son gendre, car sa fille sera comtesse.

Quand le comte de Teyne peu après son mariage arrive un jour au cercle des officiers, il trouve ses camarades réunis dans une conversation intéressante. Il s'agit d'une certaine dame, l'écuyère Mlle Phalène qui, lors d'un incendie de cirque a perdu ses douze chevaux. Ses amis parmi les officiers discutent maintenant sur la meilleure manière de l'aider, et ils tombent d'accord de faire une collecte en sa faveur. On demande au comte: Ne veux-tu pas contribuer à aider ta vieille amie. Il ne considère pas le mésaccord qui existe entre l'origine de l'argent et son emploi, et s'inscrit pour une somme assez considérable.

Quelques jours après il reçoit de Mlle Phalène une carte postale sollicitant une occasion de le remercier personnellement pour l'amabilité par lui montrée. "Rencontrez-moi demain à l'Erémitage. Je serai à cheval."

Par hasard Annie lit cette carte, et se décide à constater si son mari veut vraiment se rendre à l'invitation.

Cachée derrière un des arbres séculaires de l'Erémitage elle aperçoit le couple passer à cheval. Elle devient furieuse. Il aide son ancienne maîtresse avec son argent, à elle! Ancienne cui, peut-être aussi actuelle! Qui sait? "Alors je me suis mariée avec un coquin! s'écrie-t-elle violemment, quand elle se retrouve avec son mari. Il ne se défend pas. Il sent en effet qu'il a tort.

Le divorce est inévitable, et il arrive maintenant que ces deux êtres, qui en réalité n'ont voulu se faire aucun mal, souffrent autant l'un que l'autre. De Teyne erre parmi les pièces vides, dans lesquelles Annie par son être charmant mettait autrefois la vie. Mlle Phalène vient pour le consoler dans sa solitude, mais elle est mise à la porte. Il ne peut pas supporter plus longtemps cette existence, et envoie à sa femme un télégramme pressant. Quelques heures plus tard il est à genoux à ses pieds et obtient son pardon.

L'envie de vivre revient au comte de Teyne. Il est un zélé écuyer, et s'inscrit pour une course pour le prix d'honneur du roi. Pour ce grand jour Annie place une rose à la tête du cheval. Qu'elle te porte la victoire! dit-elle tranquillement, et à nous deux le bonheur, elle ajoute en elle-même.

Hélas! comme la vie peut être cruelle! La petite fleur, au lieu de bonheur et victoire n'apporte que chagrin, malheur et mort! Pendant la course la rose se glisse devant l'oeil du cheval. Elle l'empêche de voir, et il tombe à un obstacle.

Le comte de Teyne est transporté inanimé dans la tente d'ambulance, pendant qu'Annie qui a été témoin de l'accident fond en larmes près de lui. Le comte est immédiatement transporté chez

lui, et Annie prend place à son chevet comme garde-malade. Un couple de spécialistes célèbres sont appelés. " Votre mari sera paralysé pour la vie," disent-ils.

Le comte de Teyne qui a pleine conscience comprend les souffrances qui l'attendent. Involontairement une pensée prend racine en lui. Plus il y pense - plus elle lui semble belle. Il appelle Annie et lui murmure quelques mots qui lui figent le sang dans les veines. " Oh Dieu! ne parle pas ainsi!" Mais ses prières réitérées finissent qu'enfin elle le comprend. Ses yeux sont secs, ses mouvements déterminés. Elle a pris une grande résolution. Elle consent à ses prières.

Un coup de revolver retentit dans la chambre du comte de Teyne. Le médecin, les garde-malades et les domestiques accourent. On trouve le comte mort; d'une blessure à la tempe le sang s'échappe. Sa main crispée tient encore le revolver. Il s'est tué, mais qui donc lui a donné le revolver?

Tous les regards se tournent vers la veuve agenouillée au lit de mort.-----

Le jury acquitte Annie.-----

A/s NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE

BERLIN LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

